

ftabskontorer, giver en Indøvelse i Regnskabsfager, som giver en Garanti imod Regnskabsuorden, naturligvis ikke imod forfættelig Regnskabsuorden. Endvidere forekommer det mig ganske naturligt, at ikke alene Regnskabsuorden findes forholdsvis oftere ved saadanne maa og tilfældige Oppebørselskontorer, men ogsaa, at det langt Bærrer, Kasse-mangel, findes forholdsvis oftere der, og hvorfor? Fordi Lønnen er saa ringe, at man ikke kan være kræsen i Valget af, hvem man besætter saadanne Pladser med. Tror den ærede Ordfører virkelig, at Folk, som kunne undvære 600 Kr., vilde for 600 Kroners Skyld paatage sig det Arbejde, der er forbundet med at være Skofkasserer? Nei, Forholdet er i Virkeligheden det, at man til disse Bestillinger maa søge Folk, hvis økonomiske Stilling er en saadan, at endog et saa ringe Vederlag er af en væsentlig Betydning for dem, og der tror jeg, at man jevnlig vil komme til den Erfaring, at Fristelsen er større end Modstandseenen derimod. — Hensynet til Beboernes Læve ved Udstykningen af Forstkasserforretningerne vil jo, som det er den ærede Ordfører bekendt, ogsaa kunne varetages paa anden Maade. Det er udtrykkelig angivet, at for det ene Distrikt, nemlig Kronborgs, Vedkommende er det netop paatænkt at overføre Forstkasserforretningerne til et andet Sted, og for øvrigt er det noksom bekendt, at Forstkasserens Virksomhed ikke blot indskrænker sig til Virksomhed paa selve hans Kontor.

J. A. Hansen: Jeg har ikke Meget at sige, idet jeg er enig med den ærede Finantsminister og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som jo ogsaa ere enige i det Punkt, at der ikke kan siges noget Nyt fra nogen af Siderne, men at Sagen for saa vidt er udbæjret, og jeg skal derfor ikke gaa ind paa nærmere at berøre disse enkelte Punkter. Jeg vil kun, da jeg havde den Ære at være Ordfører for de Lønningslove, hvoraf Loven af 2den Juli 1870 var den ene, og hvori der blev truffet den Bestemmelse, at det ved Embedsleddighed skal afgjøres, om en Amtstue skal nedlægges eller ikke, tillade mig at bemærke, at det var Forsætningen fra vor Side i Udvalget, at der kun i hvert Amt behøvede at være een Amtstue, og at det ligefrem var Meningen, at hvor der var flere end een Amtstue i et Amt, burde den nedlægges ved Embedsleddighed. Naar det ikke ligefrem kom til at staa i Loven, at, naar der i et Amt var flere end een Amtstue, skulde de nedlægges, saa er det jo, som det ærede Thing og den ærede Minister meget vel veed, Tilfældet, at hvor modsatte Anskuelser staa bestemt imod hinanden, kan man undertiden komme til en Overenskomst paa en eller anden Maade, medens man fra begge Sider hver især beholder sin Mening om det paagjældende Spørgsmaal. Jeg husker meget godt, at der var stor Tvivl, om denne

Lønningslov vilde kunne udfolde, hvorvidt man i det Hele vilde kunne enes om disse Bestemmelser, og jeg husker meget godt, at dette endelig kun lykkedes, fordi Finantsministeren gik ind paa, at man skulde forbeholde Nedlæggelsen af disse enkelte Amtstuer, indtil Embedsleddighed fandt Sted, og at vi fastholdt vor Mening, at de vel skulde nedlægges, men at vi stolede paa, at vi i Fremtiden vilde kunne sætte igjennem, hvad vi fandt var det Rette ved de enkelte Spørgsmaal, naar de kom frem. Det er saaledes min bestemte Overbevisning, at, idet man gik ind paa at forbeholde Spørgsmaalet om Amtsforsvalterembederne til Afgjørelse ved senere Lov, var det fra Udvalgets Flertals, og jeg tør ogsaa antage fra det Flertals Side i Thinget, der fulgte Udvalgets Flertal, den bestemte Mening, at man ved forekommende Leilighed vilde gjøre Sit til, at disse Embeder bleve nedlagte. Jeg vilde ogsaa meget holde paa, at man gaar denne Vej, thi jeg husker meget godt, at man ved denne Leilighed nærmere sig noget mere til Ministerens Anskuelse om Størrelsen af de Lønningsløb, hvorom der var Tale. Vi holdt paa, at Amtsforsvalterembederne i det Hele burde bortfalde, og da vi endelig lode os bevæge til at slutte os til Ministeren med Hensyn til Bedliggerholdelsen af disse Embeder, forsaavidt der kun blev eet saadant for hver Amtsraadsreds, lod man sig med Hensyn til Bestemmelsen af Lønningernes Størrelse ligefrem drage noget videre end ellers paa Grund af denne Indrømmelse — saaledes betragtede vi den — om, at der kunde og burde blive Tale om at nedlægge de Embeder, der oversteg det paagjældende Antal. Det er derfor sikkert, at vi den Gang gik ind paa en noget højere Lønning med Hensyn til disse Embeder, end vi ellers vilde have gjort, fordi man gik ud fra, at det for os formentlig overflødige Antal af disse Embeder vilde ved Embedsleddighed blive nedlagt. Ogsaa denne Betragtning vil jeg her gjøre gjældende, thi bliver man efterhaanden ved Erfaring overbevist om, at de Indrømmelser, man gjør mod igjen at faae visse Indrømmelser fra den modsatte Side, altsaa at de Forsætninger, hvorfra man gaar ud, ikke ville slaa til, idet man giver sine Indrømmelser, men man, naar Tiden kommer, at man skulde have Indrømmelser igjen, da fra den anden Side søger at stræbe hen til, at saadanne ikke blive givne, ja, saa kommer der derigjennem en Mistillid tilfæde med Hensyn til saadanne særlige enkelte Afgjørelser mellem Regjeringen og Udvalget og de forskellige Thing, som ikke kan have heldbringende Følger for Fremtiden. Om man ogsaa kun nødtvungen fra en vis Side er gaaet ind paa en saadan Overenskomst, saa tror jeg, at man overfor hinanden bør stræbe paa Tro og Love at holde den, for ikke derigjennem at forhindre lignende Overenskomster i Fremtiden.

Den ærede Finantsminister sagde, at